

K. M. Klausen: Jeg er den ærede Ordfører taknemmelig for den Række Tal, hvormed han begyndte sit Foredrag. De vare meget oplysende, men ganske vist ikke i den Retning, som han ønskede det; thi det fremgaar af dem med den største Nøjagtighed, at Militærudgifterne i Aar sammenlignede med i Fjor ere gaaede over $2\frac{1}{4}$ Million til Vejrs. Det kan derfor ikke nytte, hvor meget den ærede Ordfører forsikrer om, at det er det samme som i Fjor; Tallene tale saa bestemt derimod, og Statskassen skal ogsaa nok faa at mærke, at den kommer til at punge ud med $2\frac{1}{4}$ Million mere end i Fjor. Den væsentligste Grund hertil er naturligvis Venstrés Feltkanoner, der tynges i Aar, som de ville komme til at tynges næste Aar og atter bringe vore Militærudgifter op til en svimlende og urimelig Højde. Man kan selvfølgelig ikke se bort fra dem; det er en virkelig reel Udgift for Statskassen. Naar man kommer ud i Landet, saa vil, om man end gør nok saa behændige Taskespillerkunster, Vælgerne ikke kunne forstaa andet, end at Militærudgifterne ere gaaede op med $2\frac{1}{4}$ Million fra i Fjor til i Aar. Ellers hedder det jo saa smukt, at status quo skulde opretholdes, og den højtærede Minister har tilsyneladende ogsaa bestræbt sig for at opretholde den. Vi vide jo, at den højtærede Minister foruden at være en ganske fortrinlig anerkendt Militær ogsaa er en meget stor Diplomat, som forstaaer, at naar man ikke kan komme frem ad en Vej, forsøger man ad en anden, saaledes at Synet bevares. Det ser ud, som om man ikke bringer Budgettet til Vejrs, men man sørger dog for at faa adskilligt mere, og det er, fordi Krigsministeren i Aar har fundet paa at sætte Militarismen paa Anmærkning. Han har forsynet sit Budget med ikke mindre end 3 Anmærkninger, og de have den priselige Egenskab ved sig, at de i en ganske kort Tekst meddele, at det og det skal gaa ind i Krigsministeriets Kasse, uden at det bliver opført med noget Tal paa Finansloven, og kommer saaledes altsaa ikke til at bringe Budgettet til Vejrs. Den første af disse Anmærkninger er vedrørende Usserød Klædefabrik. Her vil den højtærede Minister tillade, at 50,000 Kr. af Fabrikens Overskud maa blive indbetalt til Statskassen, men Resten vil han nok bede om at faa. Hvor stor denne Rest er, ved man ikke, det kan man ikke se; den har budgetmæssig været oppe paa 29,000 Kr., men den har regnskabsmæssigt de sidste Par

Aar været omkring 70,000 Kr., og hvis denne Anmærkning var bleven vedtagen, var det muligt, at Overskuddet vilde blive langt, langt større. Jeg tænker mig, at den højtærede Krigsminister vilde have spundet og vævet i en saadan Grad derved, at han vilde have solgt Klæde efter en større Maalestok og derved bragt Overskuddet endnu højere til Vejrs, altsammen til Fordel for den betrængte Militarisme. De andre Anmærkninger ere en Spekulation i gamle Klude, Ben og Jern og den Slags Affald. Man ser, at naar der for Militarismen er Tale om at skaffe sig Penge, saa er man ikke kræsen. Alt, hvad der kan gøres i Penge, er godt, og derfor skulde det Affald, man har ved Hæren og for Resten ogsaa ved Marinen, sælges og ifølge Anmærkningen gaa ind i Krigsministeriets Kasse. Og, som sagt, disse 2 Anmærkninger vilde ogsaa have den udmærkede Egenskab ved sig, at de tilsyneladende vedligeholdt status quo, bragte ikke Budgettet til Vejrs, men bragte nogle Skillinger i Kassen. Nu er heldigvis denne ny Politik, Militarismen paa Anmærkninger, bleven opdaget, og Anmærkningerne blive forhaabentlig stemte ud, saa at den højtærede Minister nu maa se sig om efter andre, ny Veje.

Jeg skal herefter gøre nogle Bemærkninger til de Ændringsforslag, som ere stillede. Der er saaledes et Forslag, som den ærede Ordfører omtalte, vedrørende Bestyreren af Krudtværket, Oberst Tillge. Han har i mange Aar som afskediget Militær haft sin gode og rigelige Pension af 2,400 Kr. og for øvrigt haft denne honorarlønnede Stilling som Bestyrer af Krudtværket, som indbragte ham 2,700 Kr. Nu skal han gaa af, da han er bleven saa gammel, at han ikke længere kan fungere som Bestyrer af Krudtværket, og den højtærede Minister foreslaar da, at han ogsaa skal have Understøttelse i Forhold til det Honorar, han har tjent ved Siden af sin Pension. Det er at faa baade i Pose og Sæk. Jeg kan ikke se anderledes paa det, end at denne Mand maa have været evig glad for, at han har kunnet sidde i 24—25 Aar og oppebaaret sin Pension samtidig med, at man fra Statens Side har skaffet ham en saa vellønnet Stilling som Bestyrer af Krudtværket. Vi have ikke den ringeste Forpligtelse til yderligere at yde ham Understøttelse af det Honorar, han har oppebaaret ved Siden af sin Pension. Det forekommer mig, at hvis man bevilgede dette her, kan det have meget farlige Konsekvenser. Ganske vist sagde den ærede Ord